ИНДЖЕ ВОЙВОДА

(Изъ „Старопланински легенди")

I.

Запустѣли бѣха всички села. Не се виждаше жива душа. Само въ най-беднитѣ колиби се мѣркаха дрипави селяни. Тѣ бѣха изсъхнали отъ гладъ и почернѣли отъ тегло. Чуваха се жени да плачатъ изъ гробищата и по баиритѣ.

Индже войвода и другитѣ кърджалийски главатари кръстосваха съ дружинитѣ си навсѣкжде и сѣеха смърть и ужасъ.

Еднажъ Индже мина край жени, които копаеха една нива. Тѣ бѣха скрили лицата си въ черни чумбери. Щомъ го видѣха, женитѣ се уплашиха и избѣгаха. Остана само единъ старецъ.

— Защо избѣгаха женитѣ? — попита троснато Индже.

— Знамъ ли? . . . Изплашиха се. . . А мене доведоха да ги пазя. . . Какво ще ги пазя! Старъ човѣкъ съмъ, но не останаха други мжже, откакъ почна да напада селата ни Индже войвода.

— Индже ли? Ти виждалъ ли си го, старче?

— Де ще го видя, синко? Онзи, който го е видѣлъ, живъ не е останалъ!

— А мене познавашъ ли кой съмъ? — запиталъ Индже.

— Отде ще те познавамъ? Не те познавамъ, ама чуй какво ще ти река. Младъ си, хубавъ си и юнакъ си. Где да имаме такъвъ господарь като тебе! . . . А то сега какво е! . . . Кой отъ где иде, коли, граби, пали. Ние сме прости хора. Добре е да има кой да се грижи за насъ.

Индже се засмѣ. Той извади кесията си. Грабна шепа жълтици. Даде ги на стареца и му поржча да сложи по една на всѣка мотика.

— Нека ги взематъ женитѣ, като се върнатъ! И нека помнятъ Индже! А ти, старче, прощавай! Прощавай и сполай ти за думитѣ.

Камшикътъ изсъска. Бѣлиятъ конь трепна подъ Индже и полетѣ като стрела.

II.

Не следъ много се разнесе славата на Индже. Но не нападаше вече той села и градове. Не ги отрабваше и под-